

M-am născut la Timișoara în 1971, într-o familie de bucovineni.

Într-un anume fel, chiar această primă propoziție exprimă vocația mea de nomad: după primii ani de școală la Timișoara, m-am mutat la Bistrița, apoi la Arad, pentru a reveni la Timișoara ca student la Litere în toamna lui 1990.

Din perioada studenției timișorene am cele mai vii amintiri, învelite toate, chiar și cele inițial neplăcute, în aura clementă a nostalgiei. Anii '90 sunt greu de comunicat celor care, mai tineri, nu i-au trăit nemijlocit. A fost, întâi de toate, o vreme a descoperirii civismului, adică a sentimentului că, dincolo de tine, de gusturile și confortul tău, există un bine comun, în absența căruia nici binele tău nu face multe parale. Au fost ani, deopotrivă, ai descoperirii unei culturi naționale demne de acest nume, a unui univers de autori și titluri exilate, mult timp inaccesibile. Ani, de asemenea, când în viața unora dintre noi s-a insinuat discret și durabil credința, punând astfel capăt încă unui exil, mai tragic decât surghiunul culturii. Ani, în fine, ai întâlnirii unor Dascăli, în mâinile cărora m-am abandonat și din mințile cărora m-am născut din nou, asemenea Atenei din țeasta lui Zeus.

În '93 am plecat la Paris, unde am început un parcurs marcat de licență, master și - vai, abia în 2003! - un doctorat la vechea Sorbonă. În acești 20 de ani, traversați intermitent în Franța și, mai cu seamă, în România, s-au născut primii copii, am publicat două cărți, am început să lucrez la facultatea care m-a format și am decis, în fine, că locul meu nu era totuși la Universitate sau în cercetare, ci în administrație.

Am devenit diplomat în 2006, după cinci ani frenetici petrecuți la Arad, în administrația publică locală. Privilegiului, desigur nemeritat, de a debuta ca ambasador la Vatican i-a urmat onoarea de a servi ca șef al Misiunilor României de la Chișinău (2010-2016) și Budapesta (2016-2020). Scriu aceste rânduri din Mexic, unde am ajuns, ca ambasador, de abia câteva săptămâni și unde continuu aventura diplomatică începută la Roma la sfârșitul lui 2006.

Nu poți înghesui, decât ingrat, cincizeci de ani de viață în doar câteva rânduri. Poți totuși formula, în puține cuvinte, o concluzie de etapă. Mi-am dorit intens să devin profesor și am trăit ca pe-o imensă onoare cei câțiva ani în care am profesat și, deopotrivă, ca pe un șoc, despărțirea de catedră. Totuși, când am îmbrățișat, ca pe un fapt de destin, inevitabilul, m-am reconciliat deopotrivă cu trecutul de neatins și cu viitorul de neaticipat.

Marius Lazurca,

Mexic, aprilie 2021